

Natàlia Aldana,
monja benedictina del monestir de Sant Benet de Montserrat.

Les noves taules de la llei (Ex 34, 6)

“El Senyor, tot passant davant de Moisès, va proclamar:
—El Senyor! El Senyor! Déu compassiu i benigne, lent per
al càstig, fidel en l'amor!”

Amb aquest text, el Senyor, d'alguna manera, ens està mostrant una selfie de si mateix. Ell és el Déu de l'aliança, el Déu fidel a la seva promesa d'estar sempre amb el seu poble, el Déu que malgrat la infidelitat del poble –i la nostra– sempre hi és. Perquè és un Déu compassiu i benigne, lent per al càstig i fidel en l'amor que ens té de generació en generació.

A la Bíblia hi trobem moltes imatges de Déu. És el Déu creador de cel i terra, el Déu zelós del seu poble, el Déu temible que surt al capdavant de la seva gent en el camí inhòspit pel desert, el Déu que marca la història i el seu devenir... A vegades hi veiem una imatge terrible de Déu, fruit d'una cultura i un temps determinat, però sota tota representació severa de Déu s'amaga el desig profund de fidelitat i l'estimació exclusiva vers el seu poble, vers tots nosaltres. I més a sota encara hi ha aquest Déu Amor que ens rebel·la Jesús amb la seva donació en la creu.

Misericòrdia vol dir “cor míser”, cor pobre. Un cor que s'abandona, que acull, que sempre espera, que sempre comprèn, que és senzill, sense pretensions de grandeses, com el nostre Déu que no actua pas amb poder ni afany de domini sinó que ho fa amorosament, confiant cegament en nosaltres, sortint un dia i un altre al camí –com a bon pare– per esperar i retrobar el seu fill (Cf. Lc 15).

Aquest Déu creador que trobem al començament de la Bíblia i que anem descobrim al llarg de la història de la salvació com el Déu dels nostres pares, el Déu misericordiós i fidel, aquell que els profetes anunciaven i que omplia de sentit i d'esperança al

poble d'Israel, se'ns ha manifestat –per Jesús– com el pare del fill pròdig que no es cansa d'agafar-nos i carregar-nos sobre les espatlles quan el pes de la vida ens supera. Amb amor, sense retrets, incondicionalment. És el Déu pacient que, amb respecte infinit, ens estima amb entranyes de misericòrdia i de compassió.

Aquest any sant de la misericòrdia és un bon moment per a valorar la imatge que tenim de Déu i no oblidar que el nostre Déu és el Déu compassiu i benigne, aquell que ens atreu amb llaços de tendresa i amor (Cf. Os 11), és el Déu del pobre, del qui ho té tot perdut, del qui no compta per a res ni per a ningú. Perquè el nostre Déu és un Déu misericordiós, compassiu i benigne, ric en l'amor.

Quins són els meus sentiments envers l'altre? El miro tal com Déu el mira, des de l'amor i la misericòrdia –com a un germà o germana– o des de les ulleres de la comparació o la indiferència?

Entenc la misericòrdia com un valor o com una feblesa?

Tinc el desig d'actuar amb els altres amb la mateixa delicadesa que ho fa Jesús? (Recordem la paràbola del Bon Samarità i l'exhortació de Jesús: “Vés i tu fes igual...”)

Quina és la meua imatge de Déu?
Com em relaciono amb Ell?